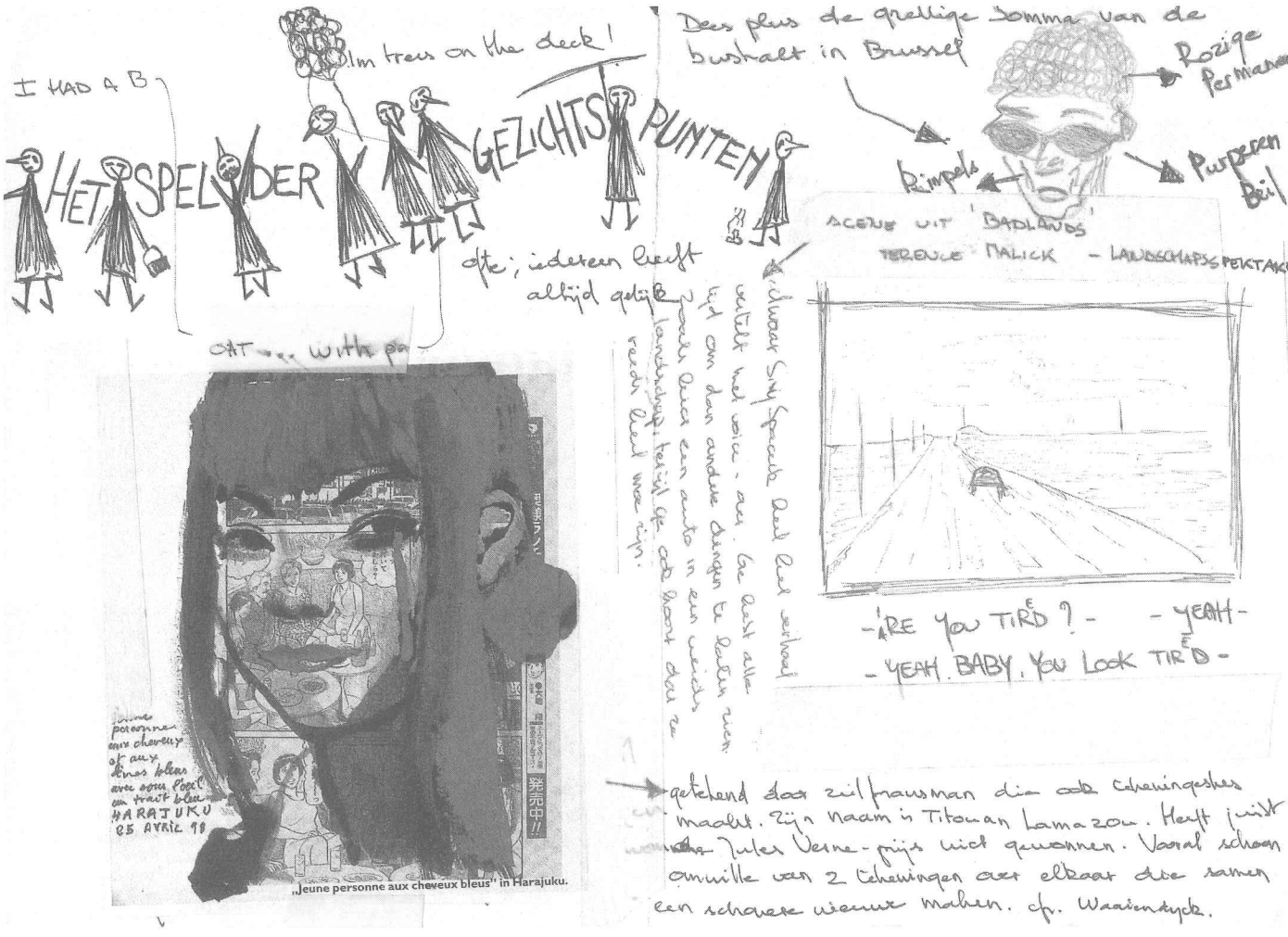

BEROEP: theatermaker **LEEFTIJD:** 27 **NATIONALITEIT:** Belg **OPMERKINGEN:** studeerde in 1996 af aan het RITS. Creëerde i.s. Johan Petit o.m. **Elias** (1997), **DAT...DAT** (1998) en **Het hondje Candy** (1999) bij het MartHA! tentatief, **De Mémoires v meneaer Lowie** (1998) bij Limelight, **In de verdure** (2000) bij De Korre, **Let's make an opera** (1997-1998) en **De nachtegaal** andere verzinsels (2000) bij De Vlaamse Opera.

Illustratie: Bart Van Nuffelen

OVER DE WAAIENDIJKSE MYTHEN EN LEGENDEN
BART VAN NUFFELEN

Ter inleiding. Zoals sommigen weten vorm ik met een hoop ander volk het MartHA! tentatief. Beide dingen zou ik in het licht van dit artikel eufkes willen scheiden. De wetten en noden van een gezelschap lopen nu eenmaal niet altijd gelijk met uw eigen toneeldromen. Anderzijds hoop ik minstens een aantal van deze ideeën samen met de MartHA! ploeg waar te maken. Logisch, want het gegeven MartHA! tentatief maakt deel uit van die dromen.

Het te bespreken traject behandelt niet meer dan - pakweg - de komende drie stukken. En dan nog wel in de meest vage bewoordingen, met nog kilometers ruimte voor allerhande zijsprongen. Verder wil of durf ik niet vooruitkijken. Al was het maar om plaats en ruimte vrij te houden voor nieuwe invalshoeken of lering uit de praktijk. Tenslotte blijven grote woorden over toneel relatief in het licht van een veranderend leven, zodat steeds zonder enige schaamte alles overboord gegooid kan worden voor schoner en beter (toneel)plannen.

1. DE KRONKELENDE KRONKELWEG NAAR WAAIENDIJK

Men vraagt: "Wat wilt gij nu vertellen?" En ik word ongemakkelijk. Wie ge wilt ieder verbazen met een prachtige volzin die heel uw werk denken omvat. Zo een kernachtige frase die de vrager stil doet worden naar het hoofd doet grijpen om na wat denken te zeggen: 'Ik begrijp het niet. Het zal me niet lukken. Daarom treffen ze me midscheeps met zo'n vraag. Daarom dus word ik ongemakkelijk, omdat ik die momenten van maar een valse toneelman te zijn. Met een opgeplakte moustache die stilaan loskomt en een hoge hoed die mij per ongeluk is aangereikt. Ik val hier nu bingbang binnen met een spreuk die mij wél trof op een gevoelige plek. Geformuleerd door de enige echte Arne Sierens weet niet of ze bedoeld was als allesomvattende frase over toneelwerk. Ik weet wel dat het in mijn wereld een waarheid als koe is:

'Toneel moet rock 'n roll zijn'

En nu kan ik ineens wel meespreken, zie. Dat kan ik wél zeggen: in die weinige tonelen is het instinctieve zoeken naar een soort kick,